

mun. Chișinău, str. Zelinski, 13 Republica Moldova
MD-2038, tel. (+373 22) 52 20 21,
tel./fax (+373 22) 52 20 21, e-mail: jchisinau@justice.md

mun. Chisinau, Zelinski 13 street, Republic of Moldova
MD-2038, tel. (+373 22) 52 20 21,
tel./fax (+373 22) 52 20 21, e-mail: jchisinau@justice.md

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
Mun. Chișinău, str. Alexandru
Lăpușneanu 2, MD-2004

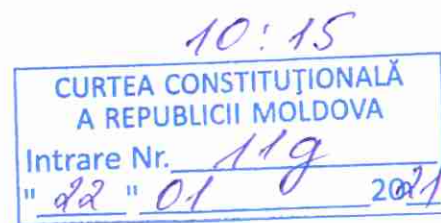
Judecătoria Chișinău, sediul central, mun. Chișinău, str. N. Zelinski 13, bir. 14 (Judecător Fondos-Frațman Mariana), Vă expediază, în vederea examinării, sesizarea depusă de reprezentantul debitorului SRL „Lepava”, avocatul Iosip Andrei privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, alin. (4) din Legea insolvenței nr. 149 din 29.06.2012 care vine în contradicție cu art. 356 CPC prin prisma art. 23, 26 din Constituție.

Anexe:

1. sesizarea depusă de reprezentantul debitorului SRL „Lepava”, avocatul Iosip Andrei privind ridicarea excepția de neconstituționalitate – 8 file.
2. copia încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central nr. 2i-450/2020 din 21 ianuarie 2021 – 2 file.

Vicepreședintele Judecătoriei Chișinău,
sediul central

Stratan Vitalie

Sesizare privind excepția de neconstituționalitate

21.01.2020

A. Autorul excepției de neconstituționalitate

A.1. Avocat

1. IOSIP

2. Andrei

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecării instanței de drept comun

SRL „Omnicom” s-a adresat cu cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvență față de debitorul SRL „Lepava”.

În cerere introductivă creditorul invocă că, conform contractului de împrumut nr. IM20190709-01 din 09.07.2019, încheiat între SRL „Omnicom” și SRL „Lepava”, a transmis debitorului cu împrumut suma de 700 000 lei, care nu a fost restituit la scadența stabilită în contract.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Central din 17.09.2020 a fost admisă spre examinarea cererea introductivă, au fost instituite măsurile de asigurare stabilite de art. 24 din Legea insolvenței 149/2012 și s-a desemnat administratorul autorizat Verdeș Alexandru în calitate de administrator provizoriu.

În urma analizei juridice a contractului de împrumut din 09.07.2019 am constatat că, din numele SRL „Lepava”, acest contract este semnat de către o altă persoană decât administratorul statutar Ursu Tatiana, care nu este identificată, or în contract lipsesc datele de identificare ale acesteia. Astfel, contractul este unul fals.

Faptul că contractul de împrumut din 09.07.2019 nu este semnat de administratorul Ursu Tatiana, din numele SRL „Lepava”, se confirmă prin declarația olografă a dnei Tatiana Ursu care a fost prezentată instanței de insolvență.

Pentru a dovedi că contractul de împrumut din 09.07.2019 este fals iar creanța invocată de creditor este litigioasă și dubioasă, am înaintat instanței de insolvență demersul privind numirea și desfășurarea unei expertize grafoscopice, cu înaintarea spre soluționare a următoarei întrebări: *„Dacă semnătura din contractul de împrumut nr. IM20190709-01 din 09 iulie 2019, efectuată din numele SRL „Lepava”, a fost executată de Ursu Tatiana, administrator statutar al SRL „Lepava”.*

Totodată, am explicat instanței de insolvență că raportul de expertiză solicitat, este un mijloc de probă al debitorului întru apărarea drepturilor sale și corespunde în totalitate cu principiul egalității armelor în procesul civil. Or, la caz, nu există un alt mijloc de probațiune care ar fi în stare să probeze indubitabil faptul că contractul de împrumut din 09.07.2019 nu este semnat de Ursu Tatiana și că este un fals.

Prin încheierea instanței de insolvență a fost respins demersul reprezentantului debitorului SRL „Lepava” iar în motivare s-a indicat că cerința privind numirea expertizei grafoscopice depășește obiectul și cadrul procesului de insolvență reglementat de Codul de procedură civilă.

În cadrul examinării în fond a cererii introductive adresate de creditorul SRL „Omnicom”, reprezentantul acestuia nu a putut comunica instanței condițiile și circumstanțele încheierii contractului de împrumut din 09.07.2019, relații de afaceri dintre debitor și creditor. Totodată, administratorul statutar al SRL „Omnicom” nu s-a prezentat în ședința de judecată, pentru a răspunde la aceste întrebări, chiar dacă acest fapt s-a dispus prin încheierea instanței de insolvență.

Având în vedere circumstanțele fondului cauzei, în ședința de judecată 21.01.2021, în interesele debitorului SRL „Lepava”, am înaintat instanței de judecată un demers repetat cu privire la dispunerea efectuării expertizei grafoscopice pentru a stabili dacă semnătura de pe contractul din 09.07.2019 este executată de dna Ursu Tatiana, administrator al SRL „Lepava”.

În drept, demersul privind dispunerea expertizei grafoscopice a fost întemeiat conform prevederilor art. 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012, 117,118,148 din Codul de procedură civilă.

C. OBIECTUL SESIZĂRII

Prin prezenta solicit verificarea corespunderii constituționalității prevederilor art. 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012, dat fiind faptul că acesta sunt contrare prevederilor art. 23, 26 din Constituția Republicii Moldova.

Noma a cărei constituționalitate urmează a fi verificată au următoarea redacție:

Art. 1 din Legea insolvenței 149/2012. Scopul și domeniul de reglementare

Procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de Procedură Civilă și cu cele ale prezentei legi”.

D. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

Obiectul excepției de neconstituționalitate este art. 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză care are ca obiect de examinare cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvență, în cadrul căreia s-a invocat necesitatea aplicării, ca și mijloc de probațiune, a numirii unei expertize grafoscopice a actului ce justifică dreptul de creanță al creditorului față de debitor, având în vedere că procedura de declarare a insolvenței se examinează conform normelor de procedură civilă. Prin urmare, normele contestate, care trebuie să stabilească limitele aplicării normelor de procedură civilă cu cele ale insolvenței, sunt aplicabile cauzei aflate în examinare.

Astfel, Curtea rămâne competentă să examineze excepția de neconstituționalitate, având în vedere caracterul special al mijloacelor de probă în procesul civil dar și regulile aplicării actelor normative generale în raport cu cele speciale.

Prevederile articolului 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012 nu corespund exigențelor calității legii garantate de articolul 23 alin. (2) din Constituție.

Astfel, textul de lege menționat supra vine în contradicție cu prevederile art. 356 Cod procedură civilă, or art. 1 (4) din Legea insolvenței stabilește că „*procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cele ale prezentei legi*” pe când art. 356 Cod procedură civilă prevede că „*cererea de declarare a insolvenței se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolvenței.*”

Astfel, incoerența dintre aceste două norme constă în faptul că, Codul de procedură civilă prevede aplicarea normelor din Legea insolvenței doar ca excepție pe când Legea insolvenței prevede aplicarea simultană a normelor.

Este de menționat că, în procedura de insolvență, administrarea unor alte probe în afara de înscrisuri, nu poate fi considerată de plano inadmisibilă, deoarece o astfel de cerere constituie o acțiune civilă în justiție, iar pînă la deschiderea procedurii de insolvență, judecata acestor cereri ar trebui să se realizeze potrivit regulilor de procedură de drept comun, adică în exclusivitate conform normelor Codului de procedură civilă, cu excepția situațiilor cînd Legea insolvenței distinge.

Pe de altă parte, Legea insolvenței reglementează doar anumite chestiuni specifice care urmează să fie examinate la declararea insolvenței, cum ar fi: dreptul de creanță, temeiul insolvenței sau raportul administratorului provizoriu. Însă Legea insolvenței 149/2012 nu reglementează care instituții ale procedurii civile sunt aplicabile în cadrul procesului de insolvență.

Spre exemplu, în procedura de insolvență, administrarea probei cu expertiză este utilă pentru a stabili veridicitatea înscrisurilor prezentate de creditor întru susținerea existenței creanței sale, regimul juridic al obligației, normele de drept material și procedural aplicabile speței. Mai mult ca atât, expertiza ca probă este prevăzută de Codul de procedură civilă, care vine să completeze Legea insolvenței acolo unde aceasta nu distinge. Însă aplicarea unui asemenea mijloc de probațiune nu este prevăzută de Legea insolvenței și nici nu este clar dacă se aplică, având în vedere prevederile art. 1 (4) din Legea nr. 149 din 29.06.2012.

Or, așa cum este redactat textul de lege de la art. 1 (4) din Legea insolvenței, rezultă că prevederile Codului de procedură civilă se aplică ca și excepție la judecarea cererilor de declarare a insolvenței.

Articolul 23 alin. (2) din Constituție impune adoptarea de către legislator a unor legi accesibile și previzibile.

Condiția accesibilității presupune ca textele de lege să poată fi cunoscute de către destinatari. Orice persoană trebuie să poată să dispună de informații privind normele juridice aplicabile într-un caz concret (*Khlyustov v. Rusia*, 11 iulie 2013, § 68). În special, accesibilitatea legii presupune publicarea ei în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, în condițiile articolului 76 din Constituție și al Legii nr. 173 din 6 iulie 1994 privind modul de publicare și intrare în vigoare a actelor oficiale, astfel încât să poată fi cunoscută de persoanele la care se referă. Astfel, cu privire la respectarea condiției accesibilității, Curtea menționează că publicul are acces la Codul de procedură penală, acesta fiind publicat în Monitorul Oficial.

La rândul ei, condiția previzibilității legii este îndeplinită atunci când persoana poate prevedea – în caz de necesitate, cu o asistență juridică adecvată – într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele pe care o conduită le poate implica (*Berardi și Mularoni v. San Marino*, 10 ianuarie 2019, § 40; *Khodorkovskiy și Lebedev v. Rusia [nr. 2]*, 14 ianuarie 2020, § 570).

Totodată, o normă corespunde exigenței previzibilității atunci când oferă o măsură de protecție împotriva imixtiunilor arbitrare din partea autorităților publice (*Centro Europa 7 S.r.l. și Di Stefano v. Italia [MC]*, 7 iunie 2012, § 143, și *Khlyustov v. Rusia*, 11 iulie 2013, § 70).

De asemenea, o lege care le conferă autorităților publice o putere discreționară trebuie să indice întinderea acesteia, deși procedurile și condițiile detaliate care trebuie respectate pot să nu fie încorporate în norme de drept material (*Khlyustov v. Rusia*, 11 iulie 2013, § 70). Totodată, o putere discreționară care nu este delimitată, chiar dacă face obiectul controlului judiciar din punct de vedere formal, nu trece de testul previzibilității (HCC nr. 28 din 23 noiembrie 2015, § 61; HCC nr. 6 din 19 martie 2019, § 38).

La elaborarea unui act normativ, legislatorul trebuie să respecte și principiul coerenței (a se vedea, *mutatis mutandis*, HCC nr. 6 din 19 martie 2019, § 40).

Astfel, legea trebuie să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține și să evite paralelismele legislative, care generează incertitudine și insecuritate juridică. În procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative (HCC nr. 2 din 30 ianuarie 2018, § 45).

Pe de altă parte, dispoziția art. 26 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova este imperativă și nu lasă loc pentru îndoieli: dreptul la apărare aparține oricui, fără nici un fel de excepție. Limitarea dreptului la apărare ar fi evident o încălcare a prevederilor Constituției. În același timp, textul Constituției declară că acest drept este garantat de stat. Termenul garantat presupune responsabilitatea statului de a crea condiții prospere pentru oricare în acest domeniu.

Respectiv, din cauza faptul că textul de lege de la art. 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012 nu corespunde standartului legii, se admite interpretarea și aplicarea eronată a acestuia, fapt odată cu care se încalcă dreptul la apărare, consfințit de art. 26 (1) din Constituția R. Moldova.

E. Argumentarea pretensei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție

Urmează de reținut că instituțiile dreptului procesual joacă un rol extrem de important la examinarea cererii introductive dar și altor chestiuni aferente procesului de insolvență. Ele asigură respectarea dreptului la un proces echitabil, contradictorialitatea armelor și egalitatea părților în proces dar și dreptul la apărare.

În conformitate cu prevederile art. 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012, procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, la examinarea chestiunilor aferente procesului de insolvență, în special cererea introductivă, debitorului trebuie să i se asigure posibilitatea de a face uz de toate mijloacele de probațiune și excepțiile de procedură reglementate de Codul de procedură civilă și neinterzise de Legea insolvenței.

Or, dreptul la apărare, consfințit de art. 26 din Constituția Republicii Moldova, reflectă un principiu esențial al justiției, conform căruia toate părțile la proces sunt egale, părțile la proces trebuie să aibă un avantaj substanțial față de oponent. Principiul prevede circumstanțele în care ambele părți în fața instanțelor au dreptul să dețină informația despre faptele și argumentele părții opuse și, în același timp, fiecare parte trebuie să aibă posibilitatea de a pregăti și de a expune un răspuns pentru partea opusă.

Procedura de judecare a cererii introductive este reglementată divergent de art. 1 (4) din Legea insolvenței și art. 356 din Codul de procedură civilă. Atât justițiabilii, cât și subiectele care posedă competența aplicării Codului de procedură civilă și Legii insolvenței se află în dificultate, fiind puși în situația de a alege între mai multe variante posibile, judecarea cererii introductive după criteriile stabilite de Legea insolvenței sau cu aplicarea instituțiilor reglementate de Codul de procedură civilă.

Chiar făcându-se apel la consultanța de specialitate, persoana nu ar putea stabili, fără echivoc, în baza cărei norme – articolul 1 alin. (4) sau articolul 356 din Codul de procedură civilă – ar trebui să fie judecată cererea de declarare a insolvenței. Or, în dependență de alegerea normei aplicabile, se determina și actul normativ incident asupra procedurii de examinare a cererii. În situația în care s-ar aplica articolul 356 Cod procedură civilă, procedura de judecare a cererii de declarare a insolvenței ar fi guvernată de Codul de procedură civilă cu aplicarea tuturor mijloacelor de probațiune și a excepțiilor de procedură, Legea insolvenței urmînd a fi aplicată doar ca excepție și completare. Totodată, dacă s-ar aplica art. 1 (4) din Legea insolvenței, cererea de declarare a insolvenței va trebui judecată conform prevederilor coroborate ale celor două acte..

Astfel, există o incoerență între prevederile articolului 356 Codul de procedură civilă și prevederile articolului 1 alin. (4) din Legea insolvenței. Această incoerență normativă creează o incertitudine juridică și este de natură să afecteze dreptul la un proces echitabil și dreptul fiecărei persoane de a-și cunoaște îndatoririle.

În absența unor criterii și condiții clare de aplicare a prevederilor Legii insolvenței și Codului de procedură civilă, legea nu oferă o protecție suficientă împotriva ingerințelor arbitrare și nu-i permite justițiabilului să-și stabilească conduita și să prevadă cu suficientă certitudine comportamentul său.

Având în vedere cele menționate *supra*, conchidem că prevederile 1 (4) din Legea insolvenței 149/2012 nu trec testul calității legii. Ele contravin articolul 23 alin. (2) din Constituție și, prin urmare, sunt neconstituționale.

F. Lista documentelor relevante (dacă este cazul)

16. Nu sunt.

G. Declarația și semnătura autorului sesizării

Declar pe onoare ca informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte

Locul: Chișinău

Data: 21.01.2021

Cu distinsă considerație

_____
Avocat Andrei IOSIP

ÎNCHEIERE

21 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul central)
Instanța compusă din:
Președintele de ședință, judecător
Grefierul

Mariana Fondos-Frațman
Vladislav Blaga

Examinînd în ședință publică cererea avocatului debitorului SRL „Lepava” Iosip Andrei de ridicare a excepției de neconstituționalitate la cererea introductivă depusă de SRL „Omnicom” privind intentarea procesului de insolabilitate față de SRL „Lepava”,

A C O N S T A T A T :

La 14 septembrie 2020, SRL „Omnicom” prin intermediul avocatului Petru Bălănel s-a adresat în instanța de judecată cu cerere privind intentarea procesului de insolabilitate față de SRL „Lepava” SRL.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 17 septembrie 2020, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de SRL „Omnicom”, cu aplicarea măsurilor de asigurare corespunzătoare. În funcție de administrator provizoriu a fost desemnat Verdeș Alexandru, deținătorul autorizației nr. 88 din 14 ianuarie 2015.

În ședința de judecată din 21 ianuarie 2020, avocatul SRL „Lepava” Iosip Andrei a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (4) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, în sensul corespunderii cu articolele 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova.

În motivarea cererii respective, a indicat că prevederile art. 1 alin. (4) al Legii insolabilității vine în contradicție cu prevederile art. 356 Cod de procedură civilă, or, art. 1 alin. (4) a Legii insolabilității stabilește că „procesul de insolabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cele ale prezentei legi” pe cînd art. 356 Cod de procedură civilă prevede că, „cererea de declarare a insolabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolabilității”.

Astfel, incoerența dintre aceste două norme constă în faptul că Codul de procedură civilă prevede aplicarea normelor din Legea insolabilității doar ca excepție pe cînd Legea insolabilității prevede aplicarea simultană a normelor.

Respectiv din cauza faptului că textul de lege de la art. 1 alin. (4) din Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 nu corespunde standartului legii, se admite interpretarea și aplicarea eronată a acestuia, fapt odată cu care se încalcă dreptul la apărare, consfințit de art. 26 alin. (1) din Constituție.

Reprezentantul SRL „Omnicom” Stratan Dumitru a solicitat respingerea acesteia.

Administratorul provizoriu a SRL „Lepava” Verdeș Alexandru a solicitat respingerea cererii.

Studiind cererea depusă de către reprezentantul debitorului SRL „Lepava” – avocatul Iosip Andrei, instanța de judecată ajunge la concluzia că aceasta urmează să fie admisă, din următoarele considerente.

Din prevederile art. 12¹, alin. (1)-(3) CPC rezultă că: în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitîndu-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;
- d) nu există o hotărîre anterioară a Curții Constituționale avînd ca obiect prevederile contestate.

Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amînă pledoariile.

Din prevederile art. 135, alin. (1), lit. g) din Constituție rezultă: Curtea Constituțională rezolvă cazurile excepționale de neconstituționalitate a actelor juridice, sesizate de Curtea Supremă de Justiție.

Potrivit pct. 79-80 din Hotărîrea Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova (excepția de neconstituționalitate): "[...] controlul concret de constituționalitate pe cale de excepție constituie singurul instrument prin intermediul căruia cetățeanul are posibilitatea de a acționa pentru a se apăra împotriva legislatorului însuși, în cazul în care, prin lege, drepturile sale constituționale sunt încălcate. [...] dreptul de acces al cetățenilor prin intermediul excepției de neconstituționalitate la instanța constituțională reprezintă un aspect al dreptului la un proces echitabil. Această cale indirectă, care permite cetățenilor accesul la justiția constituțională, oferă de asemenea, posibilitate Curții Constituționale, în calitatea sa de garant al supremației Constituției, să-și exercite controlul asupra puterii legiuitoare cu privire la respectarea catalogului drepturilor și libertăților fundamentale".

Potrivit pct. 82-83 din aceeași hotărîre, Curtea a statuat că: "[...] judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

(1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

(2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

(3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

(4) nu există o hotărîre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

[...] verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale. Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la paragraful 82".

Din conținutul cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate rezultă că se solicită verificarea constituționalității art.1 alin. (4) din Legea insolvenței nr. 149 din 29.06.2012 care vine în contradicție cu prevederile art. 356 Cod de procedură civilă, astfel că se admite interpretarea eronată a acestuia, fapt ce sunt contrare prevederilor art. 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova.

Ținând cont de faptul că au fost întrunite toate condițiile citate mai sus, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea înaintată urmează să fie admisă.

În temeiul art. 135, alin. (1), lit. a) Constituție, art. 12¹ alin. (1) și (3) Codul de procedură civilă, instanța de insolvență,

DISPUNE:

Se admite cererea avocatului debitorului SRL „Lepava” Iosip Andrei privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea insolvenței nr. 149 din 29.06.2012 în sensul corespunderii acestora cu articolele 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova.

Se ridică excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea insolvenței nr. 149 din 29.06.2012 în sensul corespunderii acestora cu articolele 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova.

Se remite Curții Constituționale a Republicii Moldova prezenta încheiere și sesizarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Mariana Fondos-Frajman